Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
JULIANE KOKOTT
föredraget den 3 mars 2016[1]

**Mål C-158/15**

**Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV**
**mot**
**Bestuur van de Nederlandse Emissieautoriteit**

(begäran om förhandsavgörande från Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen, Nederländerna))

”Miljölagstiftning — Direktiv 2003/87/EG — System för handel med utsläppsrätter för växthusgaser — Begreppet anläggning — Förordning (EU) nr 601/2012 — Övervakning av växthusgasutsläpp — Bränsle som har exporterats från anläggningen”

## I – Inledning

1. Systemet för handel med utsläppsrätter, som fastställs i direktiv 2003/87/EG[2], är ett av unionens viktigaste instrument för att bekämpa klimatförändringarna. Enligt detta system måste kolkraftverk köpa utsläppsrätter för den koldioxid som släpps ut i samband med elproduktion. Begäran om förhandsavgörande gäller frågan om detta även inbegriper utsläpp av koldioxid som härrör från självupphettning av stenkol i ett kraftverks eget lager.

2. För att dessa utsläpp ska inkluderas måste lagret utgöra en del av kraftverksanläggningen i den mening som avses i direktiv 2003/87. Begreppet anläggning, som är tillämpligt i detta sammanhang, är inte begränsat enbart till detta direktiv, utan förekommer även med i princip samma lydelse i det betydligt mer allmänt hållna direktivet om industriutsläpp,[3] där det är av central betydelse. I förevarande mål kommer domstolen att för första gången yttra sig om detta begrepp. Visserligen måste inte tolkningen av definitionen i ett direktiv med nödvändighet överföras till ett annat direktiv, men förevarande fall har ändå en prejudiciell verkan.

3. Även om lagret skulle hänföras till kraftverksanläggningen, vore det uteslutet att inkludera konkreta utsläpp om det kol som gått förlorat till följd av självupphettning vore att betrakta som bränsle som har exporterats från anläggningen enligt artikel 27.2 i förordning (EU) nr 601/2012[4].

1 — Originalspråk: tyska.

2 — Europaparlamentets och rådets direktiv av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG (EGT L 275, 2003, s. 32) i dess lydelse enligt förordning (EU) nr 421/2014 … om ändring av direktiv 2003/87 … med hänsyn till genomförandet senast 2020 av en internationell överenskommelse om tillämpning av en global marknadsbaserad åtgärd för utsläpp från internationell luftfart (EUT L 129, 2014, s. 1).

3 — Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) (EUT L 334, 2010, s. 17).

4 — Kommissionens förordning av den 21 juni 2012 om övervakning och rapportering av växthusgasutsläpp i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG (EUT L 181, 2012, s 30).

## II – Tillämpliga bestämmelser

### A – *Direktiv 2003/87*

4. Tillämpningsområdet för direktiv 2003/87 fastställs i artikel 2:

”Detta direktiv skall tillämpas på utsläpp från de verksamheter som anges i bilaga I och för de växthusgaser som anges i bilaga II.”

5. Bland de definitioner som anges i artikel 3 i direktiv 2003/87 ska de tre följande framhållas som har följande lydelse:

”I detta direktiv avses med

b) *utsläpp*: utsläpp i atmosfären av växthusgaser från källor belägna inom en anläggning …,

…

e) *anläggning*: en fast, teknisk enhet där en eller flera av de verksamheter som anges i bilaga I bedrivs, liksom annan därmed direkt förknippad verksamhet, som tekniskt sett är knuten till de verksamheter som bedrivs på platsen och som kan påverka utsläpp och föroreningar,

…

t) *förbränning*: varje oxidation av bränslen, oavsett hur den värme, el eller mekaniska energi som produceras genom denna process används, och all annan direkt därtill anknuten verksamhet, inbegripet rening av rökgaser,

…”

6. I artikel 12.3 i direktiv 2003/87 regleras skyldigheten att överlämna utsläppsrätter för utsläppen av växthusgaser:

”Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövaren för varje anläggning senast den 30 april varje år överlämnar det antal utsläppsrätter, med undantag för utsläppsrätter som utfärdas enligt kapitel II, som motsvarar de sammanlagda utsläppen från anläggningen under det föregående kalenderåret, i överensstämmelse med den kontroll som utförts i enlighet med artikel 15, och att dessa utsläppsrätter därefter annulleras.”

7. Förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 MW är en av de verksamheter som anges i bilaga I till direktiv 2003/87. I inledningen till denna bilaga preciseras vilka verksamheter som ska beaktas vid förbränningen:

”3. När den sammanlagda tillförda effekten i en anläggning beräknas inför ett beslut om huruvida anläggningen ska tas upp i gemenskapssystemet ska den tillförda effekten i alla anläggningens tekniska enheter som förbränner bränsle räknas samman. Sådana enheter kan bland annat vara alla typer av pannor, brännare, turbiner, värmeaggregat, processugnar, förbränningsugnar, rostugnar, brännugnar, värmningsugnar, torkar, motorer, bränsleceller, enheter för tvåstegsförbränning för avskiljning av koldioxid, facklor och enheter för termisk eller katalytisk efterbränning. Enheter med en tillförd effekt på mindre än 3 MW och enheter som uteslutande använder biomassa ska inte ingå i beräkningen. ...

…

5. Om en anläggning överskrider tröskelvärdet för kapaciteten vid någon verksamhet i denna bilaga ska alla enheter som förbränner bränsle, utom enheter för förbränning av farligt avfall och industriavfall, ingå i tillståndet för växthusgasutsläpp.”

B – *Förordning nr 601/2012*

8. Enligt vad som anges i artikel 1 innehåller förordning nr 601/2012 bestämmelser om övervakning och rapportering av växthusgasutsläpp och verksamhetsuppgifter i enlighet med direktiv 2003/87/EG under den handelsperiod för EU:s utsläppshandelssystem som inleds den 1 januari 2013, och under efterföljande handelsperioder.

9. Enligt artikel 5 i förordning nr. 601/2012 ska övervakningen vara komplett:

”Övervakningen och rapporteringen ska vara komplett och omfatta alla process- och förbränningsutsläpp från alla utsläppskällor och bränsle-/materialmängder som hör till de verksamheter som ingår i förteckningen i bilaga I till direktiv 2003/87/EG och andra relevanta verksamheter som omfattas enligt artikel 24 i det direktivet och alla växthusgaser som specificeras för dessa verksamheter, men dubbelräkningar ska undvikas.

Verksamhetsutövare och luftfartygsoperatörer ska tillämpa lämpliga åtgärder för att förhindra eventuella luckor i tillgängliga data inom rapporteringsperioden.”

10. I artikel 20.1 i förordning nr 601/2012 preciseras gränserna för verksamhetsutövarens övervakning:

”Verksamhetsutövaren ska fastställa övervakningsgränserna för varje anläggning.

Verksamhetsutövaren ska inom dessa gränser inkludera alla relevanta växthusgasutsläpp från alla utsläppskällor och bränsle-/materialmängder som hör till de verksamheter som bedrivs vid anläggningen och som ingår i förteckningen i bilaga I till direktiv 2003/87/EG, samt från verksamheter och växthusgaser som införts av en medlemsstat i enlighet med artikel 24 i direktiv 2003/87/EG.

Verksamhetsutövaren ska i övervakningen även inkludera utsläpp från fast verksamhet och onormala händelser, t.ex. igångsättning och stängning, eller nödsituationer under rapporteringsperioden, med undantag för utsläpp från mobila maskiner för transporter.”

11. Artikel 21.1 i förordning nr 601/2012 gäller valet av övervakningsmetod:

”För att övervaka utsläppen från en anläggning ska verksamhetsutövaren använda antingen en beräkningsbaserad metod eller en mätningsbaserad metod som ska överensstämma med vissa bestämmelser i denna förordning.

En beräkningsbaserad metod ska bestå i att utsläpp från bränsle-/materialmängder fastställs på grundval av verksamhetsuppgifter som erhålls genom mätsystem och ytterligare parametrar från laboratorieanalyser eller standardvärden. Den beräkningsbaserade metoden kan implementeras genom den standardmetod som beskrivs i artikel 24 eller genom massbalansmetoden som beskrivs i artikel 25.

…”

12. Artikel 27 i förordning nr 601/2012 reglerar hur en anläggnings förbrukningsmängder ska beräknas:

”1. Verksamhetsutövaren ska fastställa verksamhetsuppgifter för varje bränsle-/materialmängd på ett av följande sätt

a) baserat på fortlöpande mätning i den process som leder till utsläppen, eller

b) baserat på sammanställning av mätningar av mängder som levereras separat med beaktande av relevanta lagerförändringar.

2. Vid tillämpning av punkt 1 b ska den mängd bränsle eller material som bearbetats under rapporteringsperioden beräknas som den mängd bränsle eller material som köpts in under rapporteringsperioden minus den mängd bränsle eller material som exporterats från anläggningen plus mängden bränsle eller material i lager i början av rapporteringsperioden minus mängden bränsle eller material i lager i slutet av rapporteringsperioden.

…”

## III – Bakgrund och begäran om förhandsavgörande

13. Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV (nedan kallat EPZ) driver ett kolkraftverk i hamn- och industriområdet Vlissingen-Oost i närheten av Borssele i den nederländska provinsen Zeeland. Kraftverket har för närvarande en effekt på 406 MW och förbrukar i genomsnitt 2 500 ton stenkol om dagen. Kolet levereras med fartyg till en hamn i området. Leverantör är stuveriföretaget OVET som har sitt säte i närheten av hamnen. OVET lagrar det kol som har lastats av från fartyget och som är avsett för EPZ i två mobila behållare och transporterar det därefter till lagringsplatsen hos EPZ, vilken i dagligt tal också kallas ett kolupplag.

14. Kolupplagets centrum befinner sig ungefär 800 meter från kolkraftverkets utkant. Fastigheten där kolkraftverket befinner sig skiljs från lagringsplatsen genom en allmän väg. Kolet skyfflas med skrapor från lagringsplatsen till ett transportband. Transportbandet löper över den allmänna vägen på väg till kolkraftverket. Där mals kolet till pulver och matas därefter in i förbränningsanläggningen.

15. I kolupplaget har EPZ plats för ungefär två båtlaster. Kolet förvaras mellan ett halvt och ett år i lagret innan det förbränns i kraftverket.

16. EPZ omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter och måste därmed överlämna utsläppsrätter för utsläpp av växthusgaser. Hur många utsläppsrätter som krävs fastställs utifrån den levererade mängden kol. EPZ yrkar emellertid att få minska denna mängd med en fast procentsats.

17. Det som är omtvistat i detta avseende är sålunda enbart om kolets självupphettning motiverar en minskning. Med självupphettning avses att en del av kolet går förlorat under lagringen i kolupplaget genom förbränning till följd av självupphettning. Syret i luftfickorna mellan det lagrade kolet reagerar med kolet och alstrar värme, varigenom en del av kolet går förlorat. Denna process leder visserligen till koldioxidutsläpp, men bidrar inte till kraftverkets elproduktion.

18. Raad van State hänskjuter följande frågor till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande:

1. Omfattas omständigheter som de som är i fråga i det aktuella fallet, där kol lagras i ett kolupplag i vilket koldioxidutsläpp äger rum till följd av självupphettning, där kolupplagets centrum befinner sig ungefär 800 meter från kolkraftverkets utkant och där de båda fastigheterna skils från varandra

genom en allmän väg och kolet transporteras från lagringsplatsen till kraftverket på ett transportband som löper över vägen, av begreppet ”anläggning” i den mening som avses i artikel 3 e i direktiv 2003/87?

2. Avses med ”bränsle som har exporterats från anläggningen” i artikel 27.2 i förordning nr 601/2012 omständigheter som de som är i fråga i det aktuella fallet där kol går förlorat genom förbränning till följd av självupphettning under lagringen i kolupplaget?

19. EPZ, Konungariket Nederländerna och kommission har inkommit med skriftliga yttranden. Eftersom domstolen anser att den har tillräckligt underlag för att avgöra målet mot bakgrund av de inlagor som ingetts, har den med stöd av artikel 76.2 i rättegångsreglerna avstått från att hålla en muntlig förhandling.

## IV – Bedömning

20. Enligt artikel 12.3 i direktiv 2003/87 måste verksamhetsutövaren för varje anläggning senast den 30 april varje år överlämna det antal utsläppsrätter som motsvarar de sammanlagda utsläppen från anläggningen under det föregående kalenderåret, i överensstämmelse med den kontroll som utförts i enlighet med artikel 15. Det nationella målet gäller emellertid i detta läge inte överlämnandet av utsläppsrätter, utan endast den kontroll som utförs enligt artikel 15. Resultatet av denna kontroll har emellertid betydelse för hur många utsläppsrätter som krävs.

21. Genom förevarande begäran om förhandsavgörande önskar Raad van State få klarhet i huruvida koldioxidutsläpp som uppstår till följd av självupphettning i samband med att kol lagras i ett kolkraftverks lager måste täckas av utsläppsrätter. De båda frågorna gäller huruvida lagret enligt systemet i direktiv 2003/87 ska hänföras till kraftverksanläggningen (se nedan punkt A) samt, i förekommande fall, om det bränsle som gått förlorat till följd av självupphettning inte behöver beaktas, eftersom det ”har exporterats från anläggningen” (se nedan punkt B).

### A – *Begreppet anläggning*

22. En anläggning är enligt artikel 3 e i direktiv 2003/87 en fast, teknisk enhet där en eller flera av de verksamheter som anges i bilaga I bedrivs, liksom all annan därmed direkt förknippad verksamhet, som tekniskt sett är knuten till de verksamheter som bedrivs på platsen och som kan påverka utsläpp och föroreningar.

23. Förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 MW finns med i bilaga I till direktiv 2003/87. EPZ:s kraftverk med en effekt på 406 MW omfattas därmed av direktivets system.

24. EPZ understryker visserligen att lagringen av kol inte utgör någon verksamhet enligt bilaga I till direktiv 2003/87. Kollagret skulle emellertid kunna utgöra en del av kraftverksanläggningen.

#### 1. Anläggningsdefinitionen

25. Anläggningsdefinitionen i artikel 3 e i direktiv 2003/87 omfattar fyra kriterier. För det första ska anläggningen vara en fast, teknisk enhet där en eller flera av de verksamheter som anges i bilaga I bedrivs, för det andra ska all annan därmed direkt förknippad verksamhet bedrivas där, för det tredje ska den tekniskt sett vara knuten till de verksamheter som bedrivs på platsen och för det fjärde kan den påverka utsläpp och föroreningar.

26. I de olika språkversionerna förekommer det visserligen skillnader när det gäller om annan därmed direkt förknippad verksamhet ska bedrivas inom den tekniska enheten eller även utanför.[5] Dessa skillnader är emellertid inte så stora som de kan förefalla.

27. Begreppet ”teknisk enhet” har nämligen inte definierats och kan därför tolkas flexibelt. Följaktligen måste definitionens övriga kriterier vara avgörande här, det vill säga den andra verksamhetens direkta koppling till den verksamhet som anges i bilagan, det tekniska sambandet mellan de båda verksamheterna samt miljöpåverkan.

28. Dessa kriterier i anläggningsdefinitionen får inte tolkas restriktivt, eftersom det annars kan befaras att vissa utsläpp av växthusgaser skulle avskiljas från anläggningen vad gäller systemet i direktiv 2003/87.

29. Att kol lagras på en kraftverksanläggning för senare förbränning i kraftverket hör visserligen inte till de verksamheter som räknas upp i bilaga I till direktiv 2003/87, men av anläggningsdefinitionen framgår att även andra verksamheter ska hänföras till anläggningen, under förutsättning att de är direkt knutna till huvudverksamheten, i det här fallet förbränningen. Vad gäller den omtvistade lagringen av kol föreligger det ett sådant direkt samband, eftersom det lagrade bränslet är en absolut förutsättning för att kraftverkets ugn ska kunna vara i drift.

30. Detta direkta samband konkretiseras genom kriteriet om att det tekniskt sett ska finnas ett samband. Ett sådant samband kan förutsättas när verksamheten i fråga integreras med den huvudverksamhet som gör att direktiv 2003/87 blir tillämpligt genom en gemensam teknisk process. Så är fallet i det nationella målet på grund av transportbandet till kraftverket. Att anläggningens båda delar skiljs åt av en väg och ett visst avstånd har därvid mindre betydelse.

31. Slutligen visar de koldioxidutsläpp som uppstår till följd av självupphettning att lagringen kan påverka utsläpp och föroreningar. Det kan inte uteslutas att den öppna lagringen av stenkol leder till ytterligare miljöpåverkan, till exempel i form av fint damm.

32. Ett sådant kollager som det som är i fråga i målet vid den nationella domstolen utgör därför en del av kraftverksanläggningen.

2. Specifika anläggningsbegrepp

33. Denna slutsats stöds av de något mer specifikt formulerade anläggningsdefinitionerna för avfallsförbränning som fastställs i artikel 42.1 i direktivet om industriutsläpp respektive artikel 3.8 i det så kallade Seveso III-direktivet om åtgärder för att förebygga och begränsa faran för allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår.[6]

34. När det gäller avfallsförbränningsanläggningar definieras lagring av avfallet, som i det fallet används som bränsle, uttryckligen som en del av anläggningen i fråga. Även enligt Seveso III-direktivet ingår sådana lager som krävs för verksamheten i begreppet anläggningar.

35. Visserligen har dessa båda definitioner utformats i första hand för de specifika målen med dessa bestämmelser, men syftet är, liksom för definitionen i direktiv 2003/87, att den miljöpåverkan som regleras genom rättsakten ska beaktas fullt ut. I så måtto illustrerar dessa båda specifika definitioner att anläggningar normalt också inkluderar nödvändig lagerhållning.

5 — Jämför kommissionens vägledning *Guidance on Interpretation of ”Installation” and ”Operator” for the Purposes of the IPPC Directive*, version 1, april 2007, s. 1.

6 — Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/18/EU av den 4 juli 2012 (EUT L 197, 2012, s. 1).

36. I detta sammanhang är definitionen i fråga om avfallsförbränning särskilt intressant, eftersom den avser förbränningsanläggningar och även kraftverket är en förbränningsanläggning. Denna definition visar att det är vanligt förekommande att förbränningsanläggningar har ett bränslelager.

3. Målen med direktiv 2003/87

37. På grund av målen med direktiv 2003/87 anser emellertid EPZ att begreppet anläggning ska tolkas mer restriktivt. EPZ framhåller här särskilt att verksamhetsutövaren för ett kollager inte kan kontrollera eller förhindra de utsläpp som uppstår till följd av självupphettning.

38. Denna ståndpunkt bygger på tanken att marknadsmekanismen i handeln med utsläppsrätter ska motivera verksamhetsutövaren att i största möjliga utsträckning minska de koldioxidutsläpp som uppstår till följd av verksamheten.

39. Även om EPZ hävdar att verksamhetsutövaren av ett kollager faktiskt inte kan undvika att självupphettning uppstår, bortser företaget från att marknadsmekanismen också innebär att det under vissa omständigheter är motiverat att helt avstå från vissa verksamheter, om kostnaderna för oundvikliga utsläpp gör att dessa verksamheter inte längre är konkurrenskraftiga.

40. Målen med direktiv 2003/87 bekräftar följaktligen att även kollagret ska inkluderas i kraftverksanläggningen.

4. Förordning nr 601/2012

41. Även om förordning nr 601/2012 vid första anblicken inte ger något entydigt svar på frågan om lagrets utsläpp ska inkluderas, ifrågasätter den inte heller någon sådan inkludering.

42. Om möjligheten att inte beakta lagret utnyttjas, förefaller artikel 20 i förordningen vara tillämplig. Enligt denna artikel ska verksamhetsutövaren fastställa övervakningsgränserna för varje anläggning. Denna bestämmelse kan emellertid inte tolkas så, att verksamhetsutövaren av kolkraftverket skulle kunna skilja ut det tillhörande lagret och därför inte beakta det.

43. Rätten att fastställa gränser avser nämligen inte anläggningen som sådan, utan endast dess övervakning. En begränsning av övervakningen som leder till att vissa av anläggningens utsläpp inte beaktas, skulle emellertid strida mot syftet med övervakningen. Enligt artikel 5 i förordningen ska nämligen övervakningen vara komplett och omfatta alla process- och förbränningsutsläpp från alla utsläppskällor och bränsle-/materialmängder som hör till de verksamheter som anges i bilaga I till direktiv 2003/87. Kolets självupphettning i lagret är emellertid också en utsläppskälla i samband med kraftverkets verksamhet och måste därför omfattas av övervakningen.

5. Andra sätt att organisera lagringen

44. I detta sammanhang önskar EPZ uppenbarligen få klargjort huruvida det skulle ha varit uteslutet att inkludera lagret i kraftverksanläggningen om det hade varit organiserat på ett annat sätt. Något sådant klargörande krävs visserligen inte för att besvara begäran om förhandsavgörande, men det skulle kunna medverka till en slutgiltig lösning på konflikten mellan EPZ och de behöriga nederländska instanserna när det gäller frågan om lagret ska beaktas. Domstolen bör därför yttra sig om detta.

45. Kriteriet om det *tekniska* sambandet visar att det inte kan vara avhängigt av verksamhetens ekonomiska organisation, till exempel om den utförs av en annan verksamhetsutövare (genom outsourcing). Det avgörande är i stället om den är integrerad med huvudverksamheten i en teknisk process som gör att direktiv 2003/87 blir tillämpligt.

46. I det sjätte skälet samt artiklarna 4.3 och artikel 5.2 i direktivet om industriutsläpp, där i princip samma anläggningsbegrepp används, har lagstiftaren följaktligen beaktat möjligheten att olika verksamhetsutövare driver olika delar av en anläggning.

47. Denna tes bekräftas också av de specifika anläggningsdefinitionerna inom områdena avfallsförbränning respektive åtgärder för att förebygga och begränsa faran för allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår. De visar att dessa anläggningar inte kan betraktas isolerat, utan normalt omfattar en teknisk process som måste bedömas i sin helhet.

48. Vilket tekniskt medel som väljs för att binda samman anläggningens delar kan därför vara av mindre betydelse, så länge dessa anläggningsdelar har ett tekniskt samband. Det transportband som används här är därför endast ett exempel på ett tekniskt samband. Det hade också varit tänkbart med andra, mindre fast installerade samband, exempelvis en lastbil.

49. Avståndet mellan bränslelager och förbränningsplats kan endast utgöra en indikation när en sådan teknisk process ska bedömas. Ju längre avståndet är, desto mindre är sannolikheten att det rör sig om en teknisk process som har ett direkt samband med verksamheten. Men ett upplag, som enbart används till ett visst kraftverks försörjning, ska fortfarande anses utgöra en del av kraftverksanläggningen, även om det rör sig om ett större avstånd.

50. Samma princip gäller om det sker leveranser till andra kunder från samma lager. Detta skulle endast vara en indikation på att lagret inte utgör en del av kraftverksanläggningen. Men så länge lagrets huvudsyfte är kraftverkets försörjning, är det en närliggande tolkning att det rör sig om en enhetlig anläggning. För detta talar även artikel 27.2 i förordning nr 601/2012 som behandlas närmare nedan. Utgångspunkten för denna bestämmelse är uppenbarligen att bränsle från en anläggning kan levereras till andra kunder.

51. Av detta följer att lagret knappast skulle kunna avskiljas från anläggningen om det var organiserat på annat sätt. I stället måste företaget strukturellt sett separera lagringen av kolet från kraftverket i en sådan utsträckning att det är uteslutet att det skulle finnas ett tekniskt samband med kraftverket.

### 6. Svaret på den första frågan

52. Sammanfattningsvis ska den första frågan besvaras så, att ett kolkraftverk och ett kollager som används för dess försörjning och som släpper ut koldioxid till följd av självupphettning, måste hänföras till samma anläggning, i den mening som avses i artikel 3 e i direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen, om de är knutna till varandra genom att de utgör en del av en gemensam teknisk process för kraftverkets drift.

## B – *Export från anläggningen*

53. Genom den andra frågan önskar Raad van State få klarhet i huruvida kol som förbränns till följd av självupphettning ska undantas vid beräkningen av utsläppsrätter, eftersom det har exporterats från anläggningen.

54. Hur denna fråga ska besvaras är avhängigt av metoden för att beräkna utsläppsrätter, som fastställs i artikel 27.2 i förordning nr 601/2012. Enligt denna bestämmelse ska den mängd bränsle eller material som bearbetats under rapporteringsperioden beräknas som den mängd bränsle eller material som köpts in under rapporteringsperioden minus den mängd bränsle eller material som exporterats från anläggningen plus mängden bränsle eller material i lager i början av rapporteringsperioden minus mängden bränsle eller material i lager i slutet av rapporteringsperioden.

55. Enligt en vägledning från kommissionen avser mängden som har exporterats från anläggningen den mängd som används i andra anläggningar eller delar av anläggningar som inte omfattas av systemet i direktiv 2003/87.[7] Export från anläggningen sker sålunda om bränsle faktiskt har levererats till andra anläggningar eller om det har använts till delar av driften som inte omfattas av driften.

56. EPZ anser emellertid att även bränsle som gått förlorat till följd av självupphettning exporteras från anläggningen. Som stöd för detta anförs skälet där det anges att lagret i sig inte omfattas av direktiv 2003/87.

57. Syftet med detta skäl är emellertid enbart att revidera tolkningen av begreppet anläggning med avseende på lagret. Som redan konstaterats utgör emellertid lagret en del av kraftverksanläggningen. Det kan därför inte på nytt separeras från anläggningen när bestämmelserna om övervakning av anläggningens utsläpp ska tillämpas.

58. Det förhåller sig snarare så att det kol som gått förlorat till följd av självupphettning inte exporteras från anläggningen, utan oxideras inom anläggningen, det vill säga förbränns, i den mening som avses i artikel 3 t i direktiv 2003/87. Självupphettningen är en följd av att bränslet lagras för att förbrännas i kraftverket och hänger alltså samman med anläggningens huvudsyfte, vilket motiverar att det inkluderas i systemet i direktiv 2003/87.

59. Varje annan tolkning av artikel 27.2 i förordning nr 601/2012 skulle för övrigt strida mot målet med artikel 5 i den förordningen, nämligen att säkerställa en komplett övervakning av anläggningens samtliga utsläppskällor.

## V – Förslag till avgörande

60. Jag föreslår därför att domstolen meddelar följande dom:

1) Ett kolkraftverk och ett kollager som används för dess försörjning och som släpper ut koldioxid till följd av självupphettning, måste hänföras till samma anläggning, i den mening som avses i artikel 3 e i direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen, om de är knutna till varandra, genom att de utgör en del av en gemensam teknisk process för kraftverkets drift.

2) Stenkol som går förlorat genom självupphettning under lagringen på ett kraftverks lager är inte att betrakta som ”bränsle som har exporterats från anläggningen”, i den mening som avses i artikel 27.2 i förordning (EU) nr 601/2012 om övervakning och rapportering av växthusgasutsläpp i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87.

7 — *The Monitoring and Reporting Regulation – General guidance for installations. MRR Guidance document no. 1*, Europeiska kommissionen, 16 juli 2012, s. 60.